

சித்தர்களின் உணவுக் கொள்கை

கா. அகல்யா ஆனந்தி அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, கொங்கு கலை அறிவியல் கல்லூரி(தன்னாட்சி), ஈரோடு, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Food policy of Siddhas

G. Agalya Ananthi a, *

^a Department of Tamil, Kongu Arts And Science college (Autonomous) Erode, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

agalyagandhi2009@gmail.com

Received: 25-04-2024

Revised: 28-06-2024

Accepted: 06-07-2024

Published: 31-07-2024

ABSTRACT

One of the basic needs of human being is food, food is needed not only to nourish the body but also to sustain life. This is the natural state of life. Siddhas have a completely different way of thinking from this natural way of life. The Siddhas who have the ability to control the body and soul are those who have renounced everything in life and are not those who have renounced life. Its influence can also be seen in the thinking of the body, life and food of Siddhas, where the idea of impermanence prevails.

Keywords: Siddhas, Food Policy, Nourish

முன்னுரை

மனிதன் காடுகளில் சுற்றித் திரிந்த போது உணவே அவனது முதல் தேடலாக இருந்தது. காடுகளில் கிடைத்த காய்களையும் கனிகளையும் உண்டு வந்த மனிதன் கற்கருவிகளை பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்ட பின் விலங்குகளை வேட்டையாடி அதன் இறைச்சியை உணவாக்கினான். தீயின் கண்டுபிடிப்பு அவனது உணவு முறையில் மாற்றங்களைத் தந்தது. சமைத்த உணவினை உண்ணத் தொடங்கிய பின், தனக்கென ஓர் இனமும் நிலையான ஒரு இடமும் வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது. உணவுப் பொருட்களை தானே உற்பத்தி செய்ய தொடங்கிய மனிதனால் சமூக நிலையும் வளரத் தொடங்கியது. நாகரீக வளர்ச்சி உணவினை தயார் செய்யும் முறையிலும் உண்ணும் முறையிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது.

சித்தர்கள்

“ஊதியதோர் ஊதறிந்தால் அவனே சித்தன்” என்கிறார் அகத்தியர். சித்தர்கள் மக்கள் மத்தியில் எளிமையான அடிப்படை உண்மைகளை எடுத்துக் கூறினர். சித்தர்கள் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள். அவர்கள் மனம் ஒப்புக்கொள்ளாதவை எவையோ அதனைச் சாடினார்கள். சிவனை வணங்கினர். உருவ வழிபாட்டை எதிர்த்தனர். நாம் வாழும் வாழ்க்கை மிகக் குறுகியது. இந்த வாழ்க்கையைப் பொருள் நிறைந்ததாக மாற்றிக்கொள்ள நாம் வழிதேட வேண்டும். ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றி அற நெறியில் செல்பவனாலேயே அவனது ஆன்மாவைச் செம்மைபடுத்தமுடியும் என்ற நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள் சித்தர்கள்.

"சித்தர் சிவத்தை நினைத்து சிவம் ஆனவர். ஆதலால் நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு முதலியவற்றைப் பெறுவதில்லை. அவர் என்றும் ஒரு பெற்றியராய் - சிவந்த மேனியராய் என்றும் இளைஞராய் அழகராய் வாழ்பவர்" என்கிறார் திரு.வி.க. சித்தர்கள் பதினெட்டு பேர் என்ற மரபு உள்ள போதிலும் சித்தர்களை வரிசைப்படுத்துவதில் குழப்பம் நிலவி வருவதாகவே சொல்லப்படுகிறது. சித்தர்களில் சிலர் புலவர்களாகவும் சிலர் மருத்துவர்களாகவும் வேறு சிலர் ரசவாதிகளாகவும் இருந்ததாக நா.வானமாமலை கூறுகிறார்.

உடல் குறித்த சித்தர் பார்வை

மனிதன் தன்னுடைய கடமைகளைச் செய்ய அவனுக்கு ஆரோக்கியமான உடல் வேண்டும். அந்த ஆரோக்கியமான உடலைப் பெற உறுதுணையாக இருப்பது உணவு என்கின்ற நிலையை வென்றவர்களாக உள்ளனர் சித்தர்கள். "சித்தர்கள் தமது உடம்பின் தத்துவத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்கள். இந்த உணர்வு உடம்பையே நோய் நொடியின்றி ஆரோக்கியமாகவும் நித்தியமாகவும் வைத்துக்கொண்டு வாழும் சூட்சுமம் தெரிந்தவர்கள். தாங்கள் பெற்ற நிலையான உடம்பைப் போல மக்கள் எல்லோரும் பெற்று அவர்கள் உயிர் குலத்திற்கு பணியாற்றி வர வேண்டும் என்பது சித்தர்களின் அவா. நம் உடம்பை நோய் நொடியின்றி நிலையாக வைத்துக் கொள்வது எப்படி என்ற ரகசியத்தைத் தெரிந்து வைத்துக் கொள்வது தான் சித்து வித்தை" என்கிறார். (பக். 14, சித்தர்கள் பித்தர்களா? , ராஜேஷ்குமார்.)

சித்தர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத் தேவைகளைத் துறந்து இறைவனைத் தேடி அடையும் வழிகாண்பதையே முதன்மைக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். பசி உணர்வு அவர்களுக்கும் இயல்பானதே. "ஊனுறக்க போகமும் உமக்கும் எமக்கும் ஒக்குமே" என்ற சித்தர் வரிகள் இதற்குச் சான்று.

"கொல்லன் உலை போலக் கொதிக்குதடி என் வயிறு

நில்லென்று சொன்னால் நிலைநிறுத்தக் கூடுதில்லை

நில்லென்று சொல்லியல்லோ நிலைநிறுத்த வல்லார்க்குக்

கொல்லென்று வந்த நமன் என் கண்ணம்மா"

குடியோடிப் போகானோ" என்று பசியின் கொடுமையை எடுத்துக் கூறுகிறார் சிவவாக்கியர். "அன்ன விசாரம் அதுவே விசாரம்" - (பட்டினத்தார் -பா.8)

பொய்யான உடலைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தேடும் உணவின் கவலையான அதுவே நீங்காத கவலையாயிற்று என்கிறார் பட்டினத்தார். இந்த பசிப்பிணியைப் போக்க கொடுப்பார் இடம் தேடி அலையும் நிலை சித்தர்களுக்கு இருந்தது.

"கும்பிக்கு இரை தேடிக் கொடுப்பார் இடந்தோறும்

வெம்பித் திரிகை விடுப்பது இனி எக்காலம்" (பத்திரிகிரியார் பா-38). இன் நிலையாலேயே பசி தோன்றும் இவ்வுடலை உணவுப் பிண்டம் என்றும் ஊற்றைச் சடலம் என்றும் உப்பிருந்த பாண்டம் என்றும் சாடுகின்றனர்.

"உளியிட்ட கல்லும் உருப்பிடித்த செஞ்சாந்தும்

புளியிட்ட செம்பும் பொருளாவது எக்காலம்" (பத்திரிகிரியார் பா-17) என்ற பத்திரிகிரியாரின் கேள்வி சிலையிலும் சிற்பங்களிலும் இறைவன் இல்லை என்ற சித்தர்களின் கடவுள் கொள்கையை எடுத்து இயம்புகிறது. சிலைகளிலும் சிற்பங்களிலும் எழுந்தருளா இறைவன் வீற்றிருக்கும் இடமாக உள்ளத்தையும் உயிரையும் கண்டனர். அவ்வுயிருக்கு தான் இயங்க ஓர் உடம்பு தேவைப்படுகிறது. .

"உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் நிருந்தேன்

உடம்பினுக் குள்ளே யுறுபொருள் கண்டேன்

உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று

உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே" என்கிறார் திருமூலர்.

“ஊத்தைச் சடலமென்று எண்ணாதே இதை

உப்பிட்ட பாண்டமென்று எண்ணாதே

பார்த்த பேருக்கே ஊத்தையில்லை இதைப்

பார்த்துக்கொள் உன்றன் உடலுக்குள்ளே”.(கொங்கணநாயனார், பா-24) உடலை அசுத்தம் என்று எண்ணாதே. இவ்வுடலில் இறைவனைக் கண்டவர்களுக்கு இதில் அசுத்தம் இல்லை என்கிறார் கொங்கண நாயனார்.

“நம்கலம் கவிழ்ந்த போது நாறுமென்று போடுவார்

எண் கலந்து நின்றமாயம் என்ன மாயம் ஈசனே”.(சிவவாக்கியர்-பா79) உயிர் இழந்தால் துர்நாற்றம் அடிக்கும் எதற்கும் உதவாத எண் சாண் உடம்பில் நீ நின்று ஆடிய மாயம் தான் என்ன மாயம் என ஈசனை வினவுகிறார் சிவவாக்கியர்.

புலால் மறுப்பு

நீ பலி கொடுக்கும் தசையையும் இரத்தத்தையும் இறைவன் விரும்பவில்லை. கடவுள் உன்னிடத்தில் கருணையை செலுத்துவது போல் நீ எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்டு என்கிறது புனித நூல் குரான்.

சித்தர்கள் புலால் மறுப்புக் கொள்கை கொண்டவர்கள். ‘உண்ணப்பட்டவை யாவும் வெறுக்கப்படும் மலமாக மாறும்’ என்கிறார் பட்டினத்தார். உடலானது “அடலைப்பெரிய சுடலைத் திடருள் ” என்கிறார். அதாவது உயிர்களைக் கொன்று உண்ணும் காரணத்தால் சாம்பல் நிறைந்த சுகாடான மேட்டின் உள்ளிடம் ஆனது என்கிறார்.

“தானற நின்றவிடம் - அகப்பேய்

சைவம் கண்டாயே:

ஊனற நின்றவர்க்கே அகப்பேய்!

ஊனமொன்று இல்லையடி”- (அகப்பேய்ச்சித்தர்-பா.54).புலாலை விலக்கியவருக்குக் குறை ஒன்றும் இல்லை என்கிறார். பிறவுயிர்களை வதைத்துத் துன்புறுத்திக் கொன்றெடுக்கும் புலால். ஆதலால் அதனை வெறுக்க வேண்டியே இறைச்சியை ‘பொல்லாப் புலால்’ என்கிறார் திருமூலர். ஊனை உண்பவரைத் தீவினை நோக்கி நுகரும் புலையர் என்கிறார். இந்தப் பழிச் செயலைச் செய்யும் மனிதர்களை எமன் தீயெரியும் நரகத் துன்பக் குழியிலே மல்லாக்க உடல் விழும்படித்தள்ளிக் கிடக்க வைத்து விடுவானாம்.

காகபுகண்டரோ

‘ஓமென்ற ஊண் மிகுந்த உண்டிடாதே ‘என்கிறார்.

குதம்பைச் சித்தர்

“கொல்லா விரதம் குளிர்ச்சி நீக்குதல்

நல்ல விரதமடி குதம்பாய்

நல்ல விரதமடி “ என்கிறார். பிற உயிர்களைக் கொள்ளாத விரதம் சிறந்த விரதம் என்கிறார்.

உணவு தானம்

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃது ஒருவன்

பெற்றான் பொருள்வைப் புழி” (திருக்குறள்- 226)

வறியவரின் நற்குணங்களை அழிக்கவல்ல பசிக் கொடுமையைப் போக்குக . பொருள் வளம் உடைய ஒருவன் தான் தேடிய பொருளைச் சேமித்து வைக்கும் கருவூலமாகப் பிற்காலத்தில் அது தனக்கே வந்து உதவும் என்ற வள்ளுவரின் கருத்தை சித்தர்களும் வலியுறுத்துகின்றனர். பசியின் தன்மையை நன்கு அறிந்தவர்கள் ஆதலால் தானத்தின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்லுகின்றனர்.

“ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்

பார்த்திருந்து உண்மின் பழம் பொருள் போற்றன் மின்

வேட்கை யுடையீர் விரைந் தொல்லை உண்ணன்மின்”

காக்கைக் கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே”(திருமந்திரம்-பா.250) எல்லோருக்கும் கொடுங்கள். ஒரு காகம் உணவினைக் கண்டதுமே உண்ணத் தொடங்கி விடாது. பிற காகங்களையும் அழைத்தே உண்பதை அறிந்திருங்கள் என்கிறார் திருமூலர். மேலும் உங்களுக்குக் கிடைத்த உணவிற்காகச் சில பச்சிலைகளை இறைவன் முன்னிட்டு நன்றி செலுத்துவதும் பசுவிற்கு ஒரு பிடி புல்லை வழங்குவதும் முடிகின்ற காரியமே. அதே போல் உங்கள் உணவில் சிறு பகுதியைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதும் முடியக் கூடியதே . ஒரு வேளை முடியாதெனில் அவர்கள் மனம் கலந்தாதவாறு இனிய சொல்லையாவது கூறிடுங்கள் என்கிறார்.

உணவே மருந்தாதல்

“திண்ணிற்கா யிலை மருந்து மதுவேயாகும்

தினந்தோறும் அப்படியே செலுத்த வல்லார்

மண்ணுழி காலம் மட்டும் வாழ்வார் பாரு

மறவிகையில் அகப்படவும் மாட்டார் தாமே”

பச்சைக் கீரையின் இலையை வேக வைத்து உணவுடன் சேர்த்து உண்டு வந்தால் அது மருந்தாக, நோய்வராமல் காக்கும். நாள்தோறும் அப்படியே கடைபிடிப்போர் நிலையாக நெடுநாள் வாழ்வார்கள். எமனின் கையில் சிக்க மாட்டார்கள் என்கிறார் அகத்தியர்.

“மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்து உண்ணின்

ஊறுபாடு இல்லை உயிர்க்கு” என்கிறார் திருவள்ளுவர். இதையே சிவவாக்கியரும் யோகத்தைக் காத்து நிலைத்து வாழ உணவில் பத்தியம் வேண்டும். காய் பழங்கள் ஐந்து வகையான ரசங்கள் பரமானங்கள் ஆகியவற்றை உடல் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் உண்ண வேண்டும் என்கிறார்.

“காப்பதற்குப் பத்தியத்தை சொல்லக்கேளு

காய்கனிகள் பஞ்சரசம் பரமான் னங்கள்

ஏற்கையுடன் உண்டு கொண்டு” - சிவவாக்கியர்.

முடிவுரை

சித்தர்கள் காற்றையே உணவாக எண்ணியவர்கள்.

“காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக்

கூற்றை உதைக்கும் குறியது வாமே” என்கிறார் திருமூலர். உணவு என்பது உடலை வளர்க்கும் பொருளாகவே காண்கின்றனர்.

“பருத்திப் பொதியினைப் போலே வயிறு பருக்கத் தங்கள்

துருத்திக்கு அறுசுவை போடுகின்றார் துறந்தோர் தமக்கு

வருத்தி அமுதிட மாட்டார் அவரை இம் மாநிலத்தில்

இருத்திக் கொண்டு ஏனிருந்தாய் இறைவா” (பட்டினத்தார்-பா.16) அடுத்தவர் பசிக்கு உணவிடாமல் தன் வயிற்றுக்கு அறுசுவை உணவை போடுபவர்களை ஏன் இவ்வுலகில் நிறுத்தியுள்ளாய் இறைவா எனக் கேட்கிறார். உணவு மருந்தாகலாம். உணவே உடலாகவும் உயிராகவும் உருக்கொள்ள முடியாது என்பதே சித்தர்களின் கொள்கை ஆகும்.

References

சித்தர் பாடல்கள் - மூலமும் உரையும். உரையாசிரியர் தமிழ்ப் பிரியன். கற்பகம், புத்தகாலயம், டிசம்பர் - 2014

பகுத்தறிவுப் பாசறை குதம்பைச் சித்தர் - ஜெகதா ஸ்ரீ சென்பதா பதிப்பகம். 2017

தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், நா.வானமாமலை, பாரதி புத்தகாலயம், 2022.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2024. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License